

Trần Hình đóng kịch thật tài. Hai thiếu phụ đã trả tiền, lạng lẽ ra đường. Thực khách đã vơi. Trong góc tiệm ăn, chỉ còn Tôkarin và Trần Hình. Người bồi tiến lại :

— Ông dùng gì ?

Trần Hình búng ngón tay kêu rắc, dùng điệu tây phương :

— Cà phê đen.

Tôkarin hỏi bằng tiếng Pháp tron tru :

— Anh đến rất đúng giờ. Chúng mình nói chuyện ở đây được chứ ?

Tôkarin bật lửa, châm điếu xì-gà vừa tắt trên môi Trần Hình. Gã nhân viên cũ Phòng Nhì nhún vai :

— Ở đây, tha hồ. Người Tàu thường mang nhau ra tiệm ăn bàn bạc thương mại. Không ai để ý đến chúng mình đâu.

Tôkarin không lạ gì điều này. Song hắn cần dò xét phản ứng Trần Hình. Hắn cúi trước mặt Trần Hình một gói Lucky, và nói :

— Anh cất đi. Bên trong có tiền.

Nhanh như nhà quý thuật, Trần Hình biến gói thuốc lá vào trong túi. Đoạn hỏi :

— Bây giờ anh muốn tôi làm gì ?

— lát nữa, sẽ nói anh biết. Từ nhà tôi đây, anh có đề phòng cẩn thận không ?

— Có. Xin anh tin tôi. Tôi đã có nhiều kinh nghiệm nghề nghiệp.

— Tổ chức của tôi sẵn sàng trả anh rất nhiều tiền. Số bạc anh vừa nhận chỉ là phần nhỏ, đánh dấu mới tinh sơ kiến. Trong tương lai, anh sẽ lãnh nhiều gấp mấy chục lần như vậy. Tôi không dò nhiều. Điều kiện tối cần là trung thành.

— Ăn cây nào, rào cây ấy là nguyên tắc hệ trọng trong nghề tình báo. Tôi xin hứa tuyệt đối trung thành.

Tôkarin dẫn giọng :

— Hẳn anh không lạ thái độ của các sở do thám trên thế giới đối với cộng sự viên thiếu trung thành ? Chúng tôi chỉ có một thái độ duy nhất, đó là xử tử không điều kiện. Giờ đây, anh còn chán thời giờ để suy nghĩ. Và anh vẫn có thể từ chối không làm việc dưới quyền tôi, nếu anh muốn.

Trần Hình quả quyết :

— Tôi đã nghĩ chín chắn.

— Anh nhất định rồi chứ ?

— Nhất định.

Tôkarin rút trong túi ra tờ giấy nhỏ gấp tư. Mở ra, Trần Hình đọc nhầm :

« Tôi, Trần Hình Rờ-nê, ký tên dưới đây, làm giấy cam đoan phụng sự trung thành tuyệt đối trong tổ chức tình báo của chính phủ.... »

Tôi xin tuân theo mọi mệnh lệnh của tổ chức. Nếu không, tôi phải gánh chịu bất cứ sự trừng phạt nào do tổ chức ấn định. »

Loại giấy cam đoan này đã được Trần Hình dùng nhiều lần trong thời gian phục vụ Phòng Nhì. Đó là phương pháp « tay trót dùng chàm. » để phòng cộng sự viên thay đổi ý kiến. Lẽ ra hắn nhắm mắt ký, không cần nêu thắc mắc. Không hiểu sao hắn lại buột ra câu hỏi sừng sốt :

— Tại sao chữ « chính phủ » lại để chừa một khoảng trống ? Anh có thể nói rõ tôi được hân hạnh phục vụ chính phủ nào không ?

Tôkarin xua tay :

— Thiết tưởng anh không nên biết rõ.

Trần Hình phản đối :

— Được biết bao giờ cũng hơn.

Tokarin đặt tay lên cổ áo, cột cho Trần Hình thấy cấp hiệu đại úy Mỹ bằng đồng gắn ở đó, giọng phân vua :

— Đã có kinh nghiệm như anh sao còn khờ thế ? Anh chưa biết tôi là viên chức nước nào hay sao ?

Trần Hình biết người lạ mặt tự giới thiệu ngầm là nhân viên tình báo Mỹ C.I. A. Hắn muốn hỏi thêm thì Tokarin gạt phắt :

— Anh không bằng lòng thì thôi. Phiền anh trả lại gói tiền.

Trần Hình cương quyết :

— Không, anh làm đấy. Tôi chẳng có điều nào phản đối.

Tokarin vặn nắp bút máy :

— Vạy, anh ký vào giấy cam đoan.

Như kẻ mất hồn, Trần Hình ngoặc một chữ ký đậm nét trên giấy đánh máy. Tokarin tươi cười :

— Trong gói Lucky, có bốn chục ngàn, toàn giấy năm trăm. Xong việc, anh cần bao nhiêu cũng có.

Đã lẫn lộn trong nghề, Trần Hình dư biết nếu công việc không khó khăn chẳng ai đại gì trả bốn chục ngàn đồng trong buổi gặp gỡ đầu tiên. Sốt ruột, hắn cất tiếng :

— Tôi sẽ phải làm gì ?

Tokarin cười :

— Tôi muốn thử tài anh trước khi bắt tay vào việc.

Hắn đẩy trước mặt Trần Hình một cái hộp nhỏ và dài. Trần Hình hỏi :

— Hộp gì đấy ?

Tokarin đáp cộc lốc :

— Mở ra thì biết.

Cái hộp được gói trong tờ giấy nhiều màu sắc sỡ, sang trọng, như quà Nô-en. Mặt Trần Hình sáng hẳn lên. Hắn định nhìn là một tặng vật đắt tiền mà người ta cho hắn để đánh dấu mối tình tri ngộ. Ngày xưa, hắn thường mua hàng tá cà vạt và nước hoa nguyên chất để tặng nhân viên mới kết nạp. Trong óc, hắn đã nghĩ sẵn một câu nói mạn mà để cảm ơn lòng tốt của người bạn mới.

Mở hộp ra, hắn bật ngửa.

Bên trong, nằm tênh hênh một con dao nhỏ, cán gỗ đánh vẹt ni, lưỡi dài, nhọn và sắc. Cốt giấu vẻ ngạc nhiên, Trần Hình mân mê con dao trong tay, ra vẻ thành thạo. Bỗng Tokarin nói :

— Anh cắt dao vào trong hộp. Phở kỵ sắp mang thức ăn lại.

Trần Hình đẩy nắp hộp, Tokarin gói kín lại như cũ. Bồi bàn đem lên đĩa mì sào bốc khói nghi ngút. Mùi thịt mỡ béo ngậy làm ruột gan Trần Hình nao nao. Đã lâu, hắn mới được ngửi lại mùi thơm bất hủ này. Bỗng Tokarin xô ghế đứng dậy.

Trần Hình nhìn hắn, vẻ mặt ngạc nhiên :

— Ô kia, anh chưa nói rõ tôi sẽ phải làm gì !

Tokarin giả vờ đập tay lên trán :

— Ủ nhỉ, suýt nữa quên mất. Kể ra, đây là vấn đề thủ tục. Trước khi thu nhận anh vào tổ chức tôi phải thử tài.

Trần Hình uốn ngực :

— Sẵn sàng.

— Còn gì bằng. Công việc đầu tiên tôi nhờ anh chẳng khó khăn gì mấy. Nói đúng ra, ai cũng làm được, miễn hồ có hai đức tính: trung thành và can đảm. Đây này...

Trần Hình vênh tai nghe. Tokarin cố tình ngưng nói, cặp mắt soi mói rình đón sự đổi khác trên diện mạo của Trần Hình. Bồi bần lệt bệt tiến lại đặt cái khay nhỏ đựng phiếu tính tiền trước mặt hai người. Quãng tờ năm trăm ra, và chờ phở ky đi khỏi, Tokarin mới hạ thấp giọng :

— Anh nhớ mặt gã bồi bàn này không?

— Phàm tôi gặp ai một lần là nhớ mãi.

— Giỏi lắm. Vậy, nội ngày nay anh phải hạ sát hắn.

— Trời ơi !

— Ồ, té ra anh là đồ ăn hại, nghe nói giết người là mặt tái mét không còn hột máu.

— Không phải thế. Nếu cần, tôi sẽ dùng tay vào máu mà không quản ngại.

— Thế nào là cần ?

— Chẳng hạn đó là đối thủ nguy hiểm.

Tokarin lắc đầu :

— Anh chẳng hiểu gì hết. Làm nghề này, chỉ có một điều đáng kể. Đó là lệnh trên. Thượng cấp ra lệnh, cấp dưới phải tuân theo. Tuân theo mà không được hoài nghi, không được bàn cãi, không rụt rè. Anh không có thẩm quyền định đoạt gã bồi ấy là đối thủ nguy hiểm hay không. Anh cũng không được phép nghĩ tới nữa. Cách đây mấy phút, anh đã ký vào tờ cam kết trung thành tuyệt đối. Kể từ phút này, anh hãy chứng tỏ sự trung thành ấy.

Trần Hình cứng họng, như bị hóc khúc xương lớn. Hắn không ngờ sự thê lại xoay chiều như vậy. Kể ra, hắn không lạ mùi máu ; trong thời gian làm việc cho công an mật vụ Pháp hắn đã sát hại hằng chục người vô tội, ít khi hắn cho nạn nhân biết trước đề kháng cự, và lại có muốn kháng cự cũng vô ích vì hắn thường bắn sau lưng, hoặc trong giấc ngủ.

Tuy nhiên, sau những vụ giết người vô nhân đạo, Trần Hình cảm thấy lương tâm cắn rứt. Nhiều đêm không ngủ được, hắn nghe hồn ma kêu than hay mắng nhiếc văng vẳng bên tai.

Hắn chưa kịp đáp Tokarin đã tiếp :

— Trần Hình ? Anh định vâng lời hay không ?

Miệng Trần Hình khô đét lại. Nếu hắn từ chối, cuộc sống lam lũ mấy năm nay sẽ theo đuôi hắn đến ngày nhắm mắt. Một kẻ bỏ đi như hắn khó tìm ra nghề lương thiện, dầu muốn cải tà, quy chính.

Một tia nghị lực cuối cùng bùng cháy trong khối óc ám khói thuốc phiện và hơi rượu mạnh của Trần Hình. Hắn muốn hét to vào tai người đàn ông trước mặt rằng hắn không thích giết người, nhất là giết người vô tội. Nhưng tiếng phản đối của hắn bị chìm trong cổ.

Hắn bỗng nhớ lại những giọng chữ được đọc hồi nãy... « Tôi xin tuân theo mọi mệnh lệnh của tổ chức. Nếu không, tôi phải gánh bắt cứ sự trừng phạt nào do tổ chức ấn định ».

Tử hình ! Bản án tử hình !

Bút sa, gà chết, Trần Hình đã ký vào bản án tử hình mà bây giờ mới biết. Trong ngành

mật vụ, thường được thi hành kín đáo, và tàn nhẫn. Nửa đêm, một họng súng phục sẵn ngoài cửa sổ, khạc đạn vào. Qua lần cao su hãm thanh viên đạn sẽ không gây tiếng động lớn. Ai thức giấc ở phòng bên sẽ tưởng lầm là tiếng mở nút chai sâm banh. Kẻ thi hành bản án sẽ nhắm vào giữa bụng, làm nạn nhân quan quại thật lâu trên vũng máu mới chết. Hoặc giả người ta chờ hẳn ra biển nghĩ mát mới tặng một mũi dao thật ngọt, rồi vớt xác cho cá ăn thịt. Hoặc một ngày kia, một viên thuốc độc rơi vào ly rượu huyết-ky. Uống vào không nghĩ thấy mùi vị, nhưng không phép tiên nào cứu thoát. Nạn nhân ôm bụng hàng giờ trước khi từ già cõi đời.

Tử hình. Hai tiếng ghê rợn ấy kêu vang trong tri. Hẳn sắp sửa gặt đầu, tổ dấu tuân lệnh thì Tokarin dẫn giọng :

— Trần Hình ? Từ nay về sau, hễ nhận được lệnh anh phải thi hành liền, không được nghĩ ngợi mất thời giờ. Anh phải luôn luôn ghi vào óc rằng người gián điệp chỉ là cái máy. Cái máy ấy không biết suy luận xấu hay tốt, nghịch hay thù, ưng thuận hay thoái thác. Anh nhớ chưa ?

Tokarin quắc mắt, như thầy giáo quở trách học trò phạm lỗi. Về kênh kiệu thường ngày của gã điệp viên Phòng Nhì biến mất, nhường chỗ cho cử chỉ ngưng đọng và sợ sệt. Trần Hình liếm mép :

— Thưa nhớ.

Tokarin vỗ vai, thân thiện một cách giả dối :

— Nghề gián điệp cũng như nghề phi công

kami kazê, những hoa tiêu Nhật cảm tử trong những ngày cuối cùng của trận đại chiến thứ hai. Loại phi cơ một máy này, không mang theo dù cấp cứu, cửa đóng bên ngoài không mở ra được. Sau khi trèo lên, sợ chết cũng vô ích. Chỉ còn một lối thoát, ấy là đâm đầu xuống vực phiêu cho nổ tung. Làm gián điệp cũng vậy, đã bước chân vào là không tài nào ra được.

— Thưa... tôi cam đoan không bao giờ xin thôi. Tokarin cười nửa miệng :

— Dầu muốn, anh cũng không xin thôi được, vì lẽ giản dị chúng tôi nắm đầu cán, còn anh nắm đằng lưỡi. Anh còn nhớ con dao bỏ trong hộp không ?

Cái hộp xinh xắn ấy được Tokarin cất cẩn thận vào trong cặp da cá sấu dắt tiền xách ở tay. Nghe Tokarin nói, Trần Hình giật mình đánh thót như bị ong đốt. Phút này hẳn biết đại, nhưng đã lỡ rồi. Mặc dầu có nhiều năm kinh nghiệm, hẳn vẫn bị Tokarin đánh lừa dễ dàng, như người ta đánh lừa kẻ chấp chững vào nghề.

Nụ cười trên miệng Tokarin mỗi lúc một trở nên ngạo nghễ :

— Anh bắt đầu hiểu rồi thì phải ? Như vậy càng tốt, tôi khỏi phải giải thích mất thời giờ. Anh đừng quên trên cán dao đã có dấu tay của anh.

Cán dao này chỉ mang dấu tay của anh thôi. Sở dĩ tôi in dấu tay của anh là để phòng. Tôi tin rằng anh không bao giờ dám phản, nhưng đôi khi có thể anh rụt rè. Nếu anh rụt rè, miễn cưỡng tôi phải cầm con dao này vào tìm một cảnh sát viên. Nửa tiếng đồng hồ sau, cơ

quan giáo nghiệm sẽ phăng ra anh là thủ phạm, và khi ấy, anh bào chữa hùng hồn đến mấy cũng vô ích.

Nhẹ ra thì chung thân khổ sai. Nhưng với dấu tay sờ sờ trên chuỗi dao, khó có ông tòa nào cho là anh vô tội. Ở mọi nước trên thế giới, giết nhân viên cảnh sát thường bị trừng trị tối đa. Nghĩa là lên án tử hình. Tội nghe nói ở xứ anh tử tù không bị treo cổ, bị bắn, bị đưa vào phòng hơi ngạt, hoặc bị đưa lên ghế điện, mà là đoạn đầu.

Trần Hình có cảm giác như lưỡi dao thép hình tam giác áp vào gáy. Hắn rung mình nhẹ nhẹ. Tay Tôkarin chia ra :

— Thôi, chào anh. Hẹn anh 9 giờ tối nay. Đùng 9 giờ, trên ghế xi măng trước rạp chiếu bóng Vĩnh Lợi, gần chợ Bến Thành. Anh sẽ nộp cho tôi một bản báo cáo đầy đủ về việc hạ sát tên bồi bàn. À, anh cho tôi gửi lời hỏi thăm lão chủ nhà bụng phệ và cô nhân tình có thân hình đều đặn !

Tôkarin thoăn thoắt ra cửa. Một phút sau, hắn mất hút trong đám đông. Trần Hình dờ ra, như bị thu hồn. Mãi đến khi có người nói thật to bên tai hắn mới bật tỉnh :

— Ông dùng thêm rượu không?

Trần Hình trở mắt nhìn gã bồi bàn. Đó là nạn nhân mà Tôkarin vừa chọn. Gã bồi có dáng dấp nhanh nhẹn, chắc chắn, tuy tay chân thô tháp, bắp thịt nổi tròn sau lần áo thun trắng mỏng dính. Khuôn mặt chữ điền của hắn toát ra vẻ lạc quan lạ lùng. Nếu Trần Hình không lầm, gã bồi rất thạo về quyền thuật. Về cận vệ chiến, Trần Hình không đến nỗi dở ẹt, nhưng đã lâu không dùng tới, nên đường gân khó được dẻo dai như xưa.

Trần Hình đỡ lấy ly rượu đầy ắp. Một đĩa bé xò cửa tiệm ăn, chạy vào. Xán đến bên gã bồi, đĩa bé hỏi :

— Cháu có bong bóng màu vàng. Hôm nay, ông mua không ?

Trần Hình nhìn những chiếc bong bóng đủ màu tươi tắn bay phơ phất trên đầu đĩa bé, được nối vào nhau bằng giây gai trắng. Gã bồi nhoẻn miệng cười với đĩa bé :

— Tốt lắm. Chọn cho tao một chiếc. Lần trước, bong của mày mỏng quá, thẳng nhỏ nhà tao chơi chưa được nửa giờ đã vỡ.

Đĩa bé đáp :

— Lần này, ông yên chí. Cháu bảo đảm với ông là chơi lâu mới nổ.

Trần Hình bàng hoàng như người vừa tỉnh cơn mê. Gã bồi đã có con ! Trần Hình bèn hỏi :

— Nay anh, mua bóng về cho con phải không ?

Nét mặt sáng rực, gã bồi đáp, giọng hãnh diện :

— Thưa ông, vâng.

Hắn rút ví, đưa cho Trần Hình xem tấm ảnh mới chụp của vợ và hai con. Hai đứa con, một trai, một gái, trông kháu khỉnh và mũm mĩm như búp bê Nhật bản. Mắt đứa nào cũng to, tròn, đen láy, nhìn thẳng như muốn làm duyên với ống kính máy ảnh. Đứa gái lớn chỉ trạc 5 tuổi là cùng. Vợ hắn không lấy gì làm sắc nước, hương trời, nhưng với đôi môi vừa vạt, hàm răng trắng bóc, cái mũi ngay ngắn, mở tóc dài lòa xòa rủ quá vai, ít ra cũng được trên điểm trung bình.

Nội ngày nay, hai đứa con dễ thương và người vợ thủy mì ấy sẽ mất cha và chồng yêu quý. Trần Hình hỏi :